

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

14 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Ursache Petru,

judcători - Timofti Vladimir, Alerguș Constantin, Toma Nadejda și Moraru Petru,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 septembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Mocan Ianuș XXXX, născut la XXXXXXXX, originar și domiciliat în mun. Chișinău, XXXXXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 25.07.2014 – 18.02.2015 (prima instanță);
2. 05.03.2015 – 14.05.2015 (instanța de apel);
3. 09.07.2015 – 20.10.2015 (instanța de recurs ordinar);
4. 24.11.2015 – 23.09.2016 (instanța de apel);
5. 11.11.2016 – 14.02.2017 (instanța de recurs ordinar)

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 18 februarie 2015, Mocan Ianuș învinuit în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal a fost achitat pentru că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că inculpatul Mocan Ianuș a fost pus sub învinuire că în jurul orei 20.00, la 08 octombrie 2013, se deplasa pe șoseaua de centură a mun. Chișinău, șos. Balcani, din direcția or. Ialoveni spre direcția str. Alba Iulia, la volanul autocamionului de model „MAN” cu n/î C LT 074 cu semiremorca de model „Schmitz” cu n/î CAP 744. În timpul deplasării, în apropierea intrării în or.

Durlești, conducătorul auto, acționând din imprudență și cu încălcarea cerințelor pct. pct. 45. 1) al Regulamentului Circulației Rutiere care presupune că „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; d) situația rutieră, n-a asigurat securitatea circulației rutiere, nu a manifestat dexteritate în conducere, nu a ținut cont de particularitățile tronsonului de drum pe care se deplasa, nu a prevăzut și nu a preîntâmpinat situația periculoasă apărută și în rezultat a comis tamponarea pietonului Dogot Ion XXXXX (a. n. 02 mai 1965), care se deplasa de la stânga la dreapta relativ deplasării unității de transport. În consecință pietonul Dogot Ion în urma leziunilor corporale primite a decedat la fața locului.

Aceste acțiuni ale inculpatului Mocan Ianuș au fost încadrate în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, după semnele calificative – *încălcarea regulilor de securitate a circulației și exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul persoanei.*

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către:

- Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Stăvilă Mihai, prin care a solicitat casarea sentinței din motivul ilegalității ei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Mocan Ianuș, să fie declarat vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la închisoare pe un termen de 3 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În motivarea cererii de apel procurorul a invocat că:

- nu sunt clare motivele achitării de către instanța de fond, întrucât probele administrate la urmărirea penală și cercetate în ședințele de judecată sunt pertinente, concludente și admisibile ce confirmă în volum deplin încălcarea de către Mocan Ianuș a prevederilor pct. 45 alin. (1) RCR, prin ce a comis din imprudență, prin lipsă de atenție și neglijență la trafic, infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal;

- sentința este ilegală, fiind adoptată contrar prevederilor art. 101 și art. 394 Cod de procedură penală, fiind lăsate fără apreciere probele prezentate de acuzare, care pe deplin și direct demonstrează vinovăția imputată;

- fiind făcută o analiză a probelor acumulate pe parcursul urmăririi penale, dar și în cadrul judecării cauzei s-a constatat că declarațiile bănuțului făcute la faza de urmărire penală se află în contradicție cu declarația făcută de acesta în scris în ziua accidentului, apoi în instanța de judecată, precum și cu cele făcute de martorii Cazacu Victor și Costiș Ion, prin urmare declarațiile lui Mocan Ianuș în calitate de bănuț, dar și în calitate de inculpat urmează să fie apreciate critic;

- probele prezentate de către partea acuzării nu au fost puse la îndoială de partea apărării și nu a fost invocat nici un argument sau o circumstanță care ar determina nerecunoașterea acestora, precum și administrarea acestora cu încălcări de procedură

penală. Respectiv, reieșind și din aceste circumstanțe, toate probele care au fost administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată cu certitudine dovedesc vinovăția inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 mai 2015 a fost respins ca nefondat apelul acuzatorului de stat și menținută sentința atacată fără modificări.

4.1. În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că concluziile primei instanțe expuse în sentință cu privire la achitarea inculpatului corespund circumstanțelor stabilite la judecarea cauzei, fiind verificate probele administrate la caz care nu au probat vinovăția inculpatului Mocan Ianuș de faptele imputate și analizate în totalitatea lor, exclud orișice altă versiune înaintată de acuzatorul de stat și anume:

- *declarațiile inculpatului Mocan Ianuș, declarațiile succesoriului părții vătămate Dogot Lidia, declarațiile martorilor Tocilat Valentin, Zlotescu Alexei, Cazacu Victor, Berezovschi Andrei și Costiș Ion;*

precum și materialele dosarului:

- *raportul de constatare medico-legală nr.1793 și Raportul de expertiză medico-legală nr.151/1793 D a cadavrului lui Dogot Ion XXXX a.n.1965 prin care s-a constatat că moartea a survenit în rezultatul șocului hemoragic și traumatic, cauzat de traumatismul asociat a capului, toracelui, abdomenului, membrului superior și inferior, leziunile deschise fiind produse în urma acțiunii traumatice cu un corp(uri) contodont(e) dur(e) sau la lovirea de acesta(ea), iar în sângele cadavrului s-a depistat 1,06% de alcool etilic, ceea ce la persoane vii produce o stare de ebrietate alcoolică ușoară (f. d. 40-42, 43-44);*

- *raportul de expertiză nr.9455 din 25 decembrie 2013 conform căruia s-a constatat că șoferul Mocan Ianuș nu dispunea de posibilitate tehnică de evitare a tamponării pietonului Dogot Ion folosind frânarea (f. d. 61-62);*

- *raportul de expertiză auto-tehnică nr. 1437 din 26 februarie 2014 prin care s-a concluzionat că, depărtarea pietonului de la locul tamponării în momentul când automobilul de model „MAN” cu numărul de înmatriculare C LT 074 se afla la distanța de oprire în siguranță de la locul tamponării, adică când șoferul încă dispunea de posibilitatea tehnică de evitare a tamponării folosind frânarea, cu condiția că pietonul nu-și schimbă direcția și tempoul de mișcare în fugă rapidă cu viteza 14,3 km/oră, poate fi de 12,3 metri. Depărtarea pietonului de la locul tamponării în momentul când automobilul de model „MAN” cu numărul de înmatriculare C LT 074 se afla la distanța de oprire în siguranță de la locul tamponării, adică când șoferul încă dispunea de posibilitatea tehnică de evitare a tamponării folosind frânarea, cu condiția că pietonul nu-și schimbă direcția și tempoul de mișcare în pas grăbit cu viteza 6,6 km/oră, poate fi de 5,7 metri. Depărtarea pietonului de la locul tamponării în momentul când automobilul de model „MAN” cu numărul de înmatriculare C LT 074 se afla la distanța de oprire în siguranță de la locul tamponării, adică când șoferul încă dispunea de posibilitatea tehnică de evitare a tamponării folosind frânarea, cu condiția că pietonul nu-și schimbă direcția și tempoul de mișcare în pas liniștit cu viteza 5,3 km/oră, poate fi de 4,6 metri (f. d. 71-72);*

- *raportul de verificare tehnică a vehiculului nr.0677738 din 04 ianuarie 2013* conform cărui s-a concluzionat că vehiculul SCHMITY S01 cu nr. de înmatriculare CAP744 a trecut testarea tehnică (f. d. 80);

- *procesul-verbal nr. 6283 din 08 octombrie 2013* al examinării medicale de constatare a stării de ebrietate din care rezultă că Mocan Ianuș a fost treaz (f. d. 19);

- *procesul-verbal de cercetare a locului accidentului cu anexele - schița accidentului rutier și foto-tabelul din data 08 octombrie 2013* (f. d. 11-18);

- *procesul-verbal de cercetare la fața locului 06 decembrie 2013, tabel fotografic* (f. d. 47-49);

- *procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din data de 06 decembrie 2013* cu anexele-schema accidentului, tabel fotografic (f. d. 50-55);

Instanța de apel a respins argumentul acuzatorului de stat precum că declarațiile lui Mocan Ianuș acumulate pe parcursul urmăririi penale și în cadrul judecării cauzei se află în contradicție cu declarația făcută de acesta în scris în ziua accidentului, deoarece inculpatul pe toată perioada examinării cauzei a dat declarații coerente și anume că nu dispunea de posibilitatea tehnică de evitare a tamponării pietonului Dogot Ion folosind frânarea, această poziție fiind dedusă și din rapoartele de expertiză nr. 1437 din 26 februarie 2014 și nr. 9455 din 25 decembrie 2013 potrivit căruia inculpatul nu a avut posibilitatea tehnică să evite tamponarea prin frânare.

Colegiul penal a reținut că poziția inculpatului Mocan Ianuș se confirmă și prin alte argumente după cum ar fi faptul, că partea vătămată Dogot Ion a traversat șoseaua în alt loc decât cel destinat trecerii de pietoni, a traversat traseul fără a se asigura că din ambele sensuri circulația era destul de intensă dat fiind locul accidentului și ora la care sa produs accidentul, a traversat traseul în grabă în loc în care șoferul nu putea prevedea apariția spontană a careva pietoni, ori pe partea stângă în direcția de deplasare a vehiculului era câmp pustiu pe partea dreaptă a carosabilului era un gard, șoferul Mocan Ianuș deplasându-se în urma altor vehicule și având din față alte vehicule ce veneau în sens opus nu a fost în posibilitatea de a vedea de la o distanță mare pietonul care a încercat să traverseze traseul printre vehicule în condiții de vizibilitate redusă și nu a avut posibilitate tehnică de a stopa vehiculul până la oprire fără a accidenta partea vătămată pe o distanță de cel puțin 43 metri de la momentul depistării locului de aflare a pietonului până la locul unde a fost accidentat.

Referitor la argumentul procurorului precum că condițiile climaterice erau favorabile și nu prezentau careva obstacol pentru șofer întru aprecierea greșită a situației rutiere, instanța de apel a combătut această poziție prin concluziile raportului de expertiză nr. 9455 din 25 decembrie 2013 din care rezultă că distanța necesară pentru oprire în siguranță a automobilului de model „MAN” cu semiremorcă în condițiile comiterii accidentului rutier, pentru viteza 50 km/oră este 43 metri, însă conform datelor inițiale, Mocan Ianuș nu dispunea de posibilitatea tehnică de evitare a tamponării pietonului Dogot Ion folosind frânarea, mai mult ca atât că pietonul era în stare de ebrietate fapt

confirmat și de concluziile pct. 3 al raportului de expertiză medico-legală nr. 151/1793 D din 07 noiembrie 2013.

Astfel, analizând și apreciind toate probele în ansamblu, instanța de apel a conchis, că pe parcursul judecării cauzei nu au fost prezentate probe pertinente și concludente, ce ar demonstra, că inculpatul Mocan Ianuș a comis infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, partea acuzării nu a argumentat prin probe cererea de apel, nu a prezentat careva probe noi, suplimentare în favoarea acuzării, astfel omițând posibilitatea legală de a o mai face, or, instanța de judecată nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau apărării, de aceea, alte probe decât cele deja enumerate și analizate nu au fost prezente, astfel situația va fi tratată în favoarea inculpatului.

Tot aici, contrar prevederilor art. 252 Cod de procedură penală organul de urmărire penală nu a întreprins măsuri în vederea stabilirii circumstanțelor care au o importanță pentru a dovedi vinovăția sau nevinovăția lui Mocan Ianuș în comiterea infracțiunii și în special, nu a prezentat dovada care să confirme distanța de la care inculpatul l-a văzut sau era obligat să-l vadă pe pietonul Dogot Ion care traversa autostrada, vizibilitatea în aria de deplasare a vehiculului, intensitatea traficului pe segmentul dat la ora impactului, identificarea altor probe ce ar fi avut importanță pentru justa soluționare a cauzei și în dependență de aceste aprecieri, să constate dacă avea sau nu șoferul posibilitatea tehnică să evite tamponarea prin frânare, la fel, și în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de procuror prin care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului procurorul a invocat că:

- instanța de apel examinând apelul nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului Mocan Ianuș de comiterea infracțiunii înscrinate;

- făcând o analiză a probelor acumulate pe parcursul urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată se constată că declarațiile date în calitate de bănuț de către Mocan Ianuș sunt în contradicție cu declarațiile făcute de acesta în ziua accidentului, apoi în instanța de judecată, precum și cu cele declarate de martorii Cazacu V. și Costiș I., declarații care au fost apreciate eronat de către instanțele de fond, precum și raportul de expertiză auto-tehnică nr. 1437 din 26 februarie 2014;

- din declarațiile martorului apărării Tocilat Valeriu se confirmă că pietonul a fost posibil de observat prin manifestarea atenției sporite în condițiile date, cu întreprinderea acțiunilor de precauție, a fost posibil de evitat tamponarea lui;

- instanța de apel urma să ia în considerație că anume șoferul urmează să-și asume o responsabilitate sporită prin simplul fapt că, conduce mijlocul de transport, care este un mijloc de pericol social sporit și care ca urmare îi impune acestuia obligația de precauție în trafic, în asemenea împrejurări, consideră că în acțiunile inculpatului Mocan Ianuș există încălcarea prevederilor art. 45 al RCR.

5.1. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 octombrie 2015 a fost admis recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Tăut Dorina, casată total decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 14 mai 2015, în cauza penală în privința lui Mocan Ianuș și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 septembrie 2016 a fost respins ca nefondat apelul procurorului mun. Chișinău, Stăvilă Mihai, fiind menținută sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 18 februarie 2015.

6.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că circumstanțele care au avut loc înaintea accidentului rutier, au făcut imposibilă evitarea impactului cu pietonul prin frânare.

A mai reținut că nicio probă din cele prezentate de acuzatorul de stat, n-a confirmat că inculpatul s-a deplasat cu viteză excesivă, iar martorii Tocilat V. și Zlotescu A., au declarat că victima Dogot Ion, a traversat neregulamentar drumul. Martorul Zlotescu A., a mai declarat că Dogot Ion era îmbrăcat în haine de culoare închisă.

Aceste declarații, în opinia instanței de apel, confirmă că pietonul a circulat neregulamentar printre mașinile care se deplasau în ambele sensuri și inculpatul l-a observat la o distanță mică de automobilul său, fapt ce a dus la aplicarea cu întârziere a frânei pentru stoparea camionului.

Circumstanțele expuse de martorii nominalizați, confirmă declarațiile inculpatului, care au relatat că au observat pietonul la o distanță de 2 - 3 metri.

Totodată, raportul de expertiză nr. 9455 din 25 decembrie 2013, confirmă că inculpatul nu a avut posibilitate tehnică de a evita impactul prin frânare, iar potrivit raportului de expertiză nr. 1437 din 26 februarie 2014, distanța cea mai mică dintre camion și pieton de la locul tamponării, adică când șoferul încă dispunea de posibilitate tehnică de evitare a tamponării folosind frânarea, poate fi de (4, 6) metri.

Mai indică instanța de apel că martorul Costiș Ion de asemenea a relatat că el se deplasa din urma camionului condus de inculpat și a observat pietonul care se mișca printre mașini și reacția inculpatului în momentul când pietonul a apărut în câmpul său de vedere. Inculpatul, văzându-l, a virat și a frânat, iar camionul s-a întors. Aceste declarații confirmă declarațiile date de către Mocan Ianuș la urmărirea penală și la cercetarea judecătorească. Faptul că în ziua accidentului, inculpatul a dat alte explicații, nu poate fi pus la baza unui act de condamnare ori achitare, nici nu poate servi drept probă pertinentă. Din explicația de la (f. d. 20, vol. I), nici nu rezultă că l-ar fi întrebat cineva pe șofer dacă a văzut sau nu pietonul și la ce distanță de camion.

Totodată, nici starea psihologică a șoferului, îndată după accident nu poate fi adecvată tuturor circumstanțelor în care se produce un accident.

Schema accidentului rutier, confirmă că inculpatul a aplicat frânarea, cadavrul nu a fost strivit ceea ce denotă că a observat din timp pietonul, însă la distanță prea mică pentru a evita impactul fatal.

Acest fapt, a fost confirmat și de martorul Costiș Ion, care a declarat că Mocan Ianuș a frânat, iar martorul Cazacu V., a declarat că inculpatul la intersecția care virează spre Durlești și Dumbrava, a făcut manevra prin care a semnalizat avaria, apoi el a văzut victima cu fața în jos.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care indicând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei atacate, cu remiterea cauzei penale la rejudecare.

În motivarea cererii de recurs recurentul a invocat următoarele:

- în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a ajuns la concluzia menținerii achitării lui Mocan Ianuș Mihail de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 al. (3) lit. b) Cod penal, urma să dezvăluie această concluzie expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și puse la baza deciziei de achitare, fapt care pe caz nu a avut loc, fiind efectuată o apreciere eronată și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale;

- instanța de apel, a acționat în derogarea de la prevederile procesual-penale precum și nu s-a condus de recomandările Plenului Curții Supreme de Justiție expuse în pct. 14 al Hotărârii nr. 22 din 12 decembrie 2015 cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel, conform căreia nerespectarea acestor cerințe ale legii echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, fapt ce atrage după sine casarea deciziei pronunțate;

- instanța de apel, nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor ce dovedesc vinovăția lui Mocan Ianuș XXXX, în mod greșit a respins probele administrate de către acuzarea de stat, fără a fi constatate încălcarea normelor procesuale invocate, a apreciat în mod superficial aceste probe, fără a fi evidențiate acele derogări evidente invocate;

- instanțele de judecată, în prim plan nu au apreciat comportamentul inculpatului pe parcursul procesului penal, precum și poziția ambiguă și modificată a lui Mocan Ianuș Mihail;

- declarațiile date în calitate de bănuț ale lui Mocan Ianuș sunt în contradicție cu declarațiile făcute de acesta în ziua accidentului, apoi în instanța de judecată, precum și cu cele declarate de martorii Cazacu V. și Costiș I.;

- în declarația făcută în prima zi după accident (f. d. 20, vol. I), șoferul Mocan Ianuș a declarat cu vehemență că nu a văzut pietonul și a simțit lovitura în caroseria cabinei, pe când fiind audiat ca bănuț (f. d. 90, vol. I), a declarat că pietonul a apărut în față traversând la fugă de la stânga spre dreapta prin partea din spate a unui microbuz, iar în instanță (f. d. 158, vol. I) a declarat că pietonul a apărut după un camion, care se deplasa din sens opus;

- martorii oculari la fața locului, au declarat că în momentul accidentului nu au văzut careva microbuz să se fi deplasat din sens opus la momentul accidentului;
- chiar și din declarațiile martorului apărării Tocilat Valeriu, se poate decide că în momentul când în fața sa a apărut pietonul, a încetinit și i-a acordat posibilitatea de a traversa - fapt care demonstrează că pietonul a fost posibil de observat prin manifestarea atenției sporite în condițiile date, cu întreprinderea acțiunilor de precauție, a fost posibil de evitat tamponarea lui;
- instanța de apel menținând sentința de achitare a reținut încălcările admise de către partea vătămată la traversarea carosabilului, fără a lua în considerație că anume șoferul urmează să-și asume o responsabilitate sporită prin simplul fapt că, conduce mijlocul de transport, care este un mijloc de pericol social sporit și care ca urmare îi impune acestuia obligația de precauție în trafic;
- în acțiunile inculpatului Mocan Ianuș, există încălcarea prevederilor art. 45 al RCR, potrivit căruia „Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; d) situația rutieră.”, n-a asigurat securitatea circulației rutiere, nu a manifestat dexteritate în conducere, nu a ținut cont de particularitățile tronsonului de drum pe care se deplasa; nu a prevăzut și nu a preîntâmpinat situația periculoasă apărută și în rezultat a comis tamponarea pietonului Dogot Ion XXXXX, care se deplasa de la stânga la dreapta relativ deplasării unității de transport;
- prin probele administrate și cercetate în ședințele de judecată s-a dovedit cu certitudine faptul că condițiile climaterice erau favorabile și nu prezentau careva obstacol pentru șofer în aprecierea greșită a situației rutiere, ceea ce exclude că inculpatul Mocan Ianuș XXXXX, având calitatea de șofer a fost influențat de careva factori externi, independenți de voința sa, ce i-ar fi influențat atenția și dexteritate și ar fi îngrădit vizibilitatea dânsului;
- conform declarațiilor martorului Cazacu V. s-a dovedit că din contrasens nu se deplasau unități de transport ce ar fi îngrădit vizorul șoferului, prin ce se exclude orbirea inculpatului Mocan Ianuș XXXXX și deci în mod repetat se exclude influența dânsului de careva factori externi;
- martorul Costiș I., ce se deplasa în spatele autocamionului inculpatului a văzut din fugă o umbră ce traversa, unde șoferul camionului încerca să-1 evite, însă 1-a tamponat;
- instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului și nu a intrat în esența cauzei cercetate;
- caracteristicile camionului condus de către Mocan Ianuș XXXXX, care prezintă gabarite destul de mari, fapt ce îi acordă un vizor cuprinzător și suficient inculpatului a

observa situația rutieră și respectiv îi acordă deplina posibilitate de a acționa în vederea evitării unei situații de accident;

- instanțele de judecată nu au acordat deplină eficiență și raportului de expertiză complexă auto-tehnică nr. 1437 din 26 februarie 2014;

- instanțele de judecată nu s-au expus asupra faptului dacă inculpatul Mocan Ianuș a avut posibilitatea reală de a-l vedea pe pietonul Dogot Ion, în raport cu gabariturile camionului care șoferul, din salonul acestuia, avea vizibilitatea asupra traseului de aproximativ la 2,5 metri înălțimea, iar vizibilitatea părții carosabile la faza scurtă a camionului „MAN” fiind de 43 metri și dacă a avut destul timp și posibilitatea tehnică ca șoferul automobilului să oprească automobilul prin frânare de la momentul observării obstacolului;

- instanțele de judecată nu au ținut cont nici de perioada de timp a accidentului rutier, vizibilitatea fiind redusă (ora 20.00) la 08 octombrie 2013, că afară deja înserase, acest timp fiind cel mai periculos pentru conducătorul auto, iar potrivit datelor inițiale din ordonanța de numire a expertizei auto - tehnice (f. d. 57, vol. I) sectorul de drum în locul impactului nu era luminat, farurile automobilului erau incluse la faza scurtă;

- a lăsat fără apreciere instanța de fond și declarațiile succesorului victimei Dogot Lidia prin care se constată că victima avea frică de automobile și deci dovedește că el totuși a manifestat atenție și precauție la traversarea carosabilului, iar faptul că dânsul se afla în stare de ebrietate ușoară, nu poate fi invocat în motivarea contrariului;

- martorul Tocilat Valentin, a confirmat că în momentul traversării carosabilului de către victimă (mai devreme de accident) ultimul a manifestat atenție și prudență și a traversat doar după ce s-a convins că nu este în pericol.

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, referință a depus avocatul Luca Alexandru în numele inculpatului Mocan Ianuș în care și-a expus opinia sa asupra recursului declarat, solicitând declararea inadmisibilității acestuia ca fiind vădit neîntemeiat.

La fel, avocatul a indicat că recursul nu îndeplinește cerințele de formă și conținut, iar temeiurile invocate nu se încadrează în cele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală. Mai mult ca atât, recursul nu abordează probleme de drept de importanță generală pentru jurisprudență.

Totodată, avocatul a mai subliniat că deși pur declarativ, recurentul face trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, recurentul nu aduce careva argumente în dezvăluirea și susținerea temeiului invocat. Contrar acestor exigențe, recurentul nu a specificat asupra căror circumstanțele invocate nu s-a expus instanța de apel și care sunt contrazicerile.

Argumentele recurentului sunt vădit nefondate, fiind bazate pe o apreciere eronată și denaturată a probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești, or, examinând la o

justă valoare probele administrate, instanțele au dat o apreciere justă și amplă tuturor probelor, ajungând la concluzia nevinovăției inculpatului Mocanu Ianuș și lipsa suportului probatoriu al învinuirii.

7. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, ținând cont de motivele din referință, Colegiul penal lărgit constată, că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz se reține, că potrivit textului recursului declarat de recurent, acesta invocă temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume că *„hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii și instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de către procuror în apel”*.

Astfel, Colegiul penal lărgit raportând acest temei invocat de recurent la textul deciziei contestate, relevă că acesta nu se confirmă și că instanța de apel la judecarea apelului declarat de procuror, a respectat prevederile art. 412, 413, 414 Cod de procedură penală și corect și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, celor cercetate în cadrul ședinței instanței de apel, ajungând la concluzia că sentința atacată urmează a fi menținută fără modificări.

Astfel, cu referire la motivele invocate de recurent, precum că *„în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a ajuns la concluzia menținerii achitării lui Mocan Ianuș XXXX de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 al. (3) lit. b) Cod penal, urma să dezvăluie această concluzie expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și puse la baza deciziei de achitare, fapt care pe caz nu a avut loc, fiind efectuată o apreciere eronată și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale; instanța de apel,*

nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor ce dovedesc vinovăția lui Mocan Ianuș XXXX, în mod greșit a respins probele administrate de către acuzarea de stat, fără a fi constatate încălcarea normelor procesuale invocate, a apreciat în mod superficial aceste probe, fără a fi evidențiate acele derogări evidente invocate”, Colegiul penal lărgit atestă că nu sunt întemeiate, or, aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, dat fiind că întregul volum de muncă depus de către organul de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării reciproce dintre ele.

Însă, cu referire la faptul dacă aprecierea probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs explică că la etapa judecării recursului ordinar nu se analizează de instanță conținutul mijloacelor de probă, nu se dă o nouă apreciere materialului probator și nu se stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond. Deci, Colegiul penal lărgit nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită apreciere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice invocate de recurenți, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțe, corectitudinea condamnării inculpatului de învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Totodată, pe aceeași linie de considerente se specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurenți, Colegiul penal lărgit, verificând suplimentar materialele dosarului, specifică că judecând apelul instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al relevanței, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce.

În desfășurarea acestei idei, instanța de recurs specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeuri de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat, cu menținerea sentinței prin care Mocan Ianuș a fost achitat, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, nefiind demonstrată vinovăția lui.

În privința criticilor recurentului, prin care acesta a indicat că *„instanța de apel, a acționat în derogarea de la prevederile procesual-penale precum și nu s-a condus de recomandările Plenului Curții Supreme de Justiție expuse în pct. 14 al Hotărârii nr. 22 din 12 decembrie 2015 cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel, conform căreia nerespectarea acestor cerințe ale legii echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, fapt ce atrage după sine casarea deciziei pronunțate; în acțiunile inculpatului Mocan Ianuș, există încălcarea prevederilor art. 45 al. 1 RCR, potrivit căruia „Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; d) situația rutieră”, n-a asigurat securitatea circulației rutiere, nu a manifestat dexteritate în conducere, nu a ținut cont de particularitățile tronsonului de drum pe care se deplasa, nu a prevăzut și nu a preîntâmpinat situația periculoasă apărută și în rezultat a comis tamponarea pietonului Dogot Ion XXXX, care se deplasa de la stânga la dreapta relativ deplasării unității de transport; instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului și nu a intrat în esența cauzei cercetate; instanțele de judecată nu s-au expus asupra faptului dacă inculpatul Mocan Ianuș a avut posibilitatea reală de a-l vedea pe pietonul Dogot Ion, în raport cu gabariturile camionului care șoferul, din salonul acestuia, avea vizibilitatea asupra traseului de aproximativ la 2,5 metri înălțimea, iar vizibilitatea părții carosabile la faza scurtă a camionului „MAN” fiind de 43 metri și dacă a avut destul timp și posibilitatea tehnică ca șoferul automobilului să oprească automobilul prin frânare de la momentul observării obstacolului; a lăsat fără apreciere instanța de fond și declarațiile succesorului victimei Dogot Lidia prin care se constată că victima avea frică de automobile și deci dovedește că el totuși a manifestat atenție și precauție la traversarea carosabilului, iar faptul că dânsul se afla în stare de ebrietate ușoară, nu poate fi invocat în motivarea contrariului”, Colegiul penal lărgit constată că sunt neîntemeiate și constituie poziția subiectivă a recurentului, totodată din conținutul deciziei instanței de apel (f. d. 76, vol. II), rezultă că aceasta s-a pronunțat într-o manieră detaliată și argumentată la toate motivele relevante invocate de procuror în apel, nefiind identificate careva omisiuni în privința acestui aspect, iar motivele neesențiale invocate în apel, care au rămas fără argumentare, nu afectează soluția corectă, care este în corespundere cu probele administrate la cauza penală, verificate în ședința*

instanței de apel (f. d. 64 - 67, vol. II) descrise în decizie, astfel, instanța de apel n-a admis o eroare gravă de fapt care ar fi constituit un temei de casare sub acest aspect și corect a constatat că aceste probe sunt insuficiente pentru al condamna pe Mocan Ianuș în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, conformându-se prevederilor art. 8 alin. (3) și art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, art. 6 §2 CEDO, după cum statuează și CEDO în pct. 77 din hotărârea sa în cauza Barbera, Messegué și Jabardo contra Spaniei din 06 decembrie 1988, că „art. 6 §2 CEDO întruchipează principiul prezumției de nevinovăție. Se impune, printre altele, că, o instanță de judecată nu ar trebui să înceapă cu ideea preconcepută că învinuitul a comis infracțiunea, iar sarcina probei este pe urmărirea penală, și de orice îndoială ar trebui să beneficieze acuzatul. De asemenea, rezultă că este sarcina organului de urmărire penală de a informa acuzatul despre acuzarea care i se aduce împotriva sa, astfel ca acesta să poată pregăti și prezenta apărarea, organul de urmărire penală având și atribuția de a aduce suficiente dovezi pentru a-l condamna”.

Nu pot fi reținute nici motivele invocate de recurent precum că „*instanțele de judecată, în prim plan nu au apreciat comportamentul inculpatului pe parcursul procesului penal, precum și poziția ambiguă și modificată a lui Mocan Ianuș XXXX; declarațiile date în calitate de bănuț ale lui Mocan Ianuș sunt în contradicție cu declarațiile făcute de acesta în ziua accidentului, apoi în instanța de judecată, precum și cu cele declarate de martorii Cazacu V. și Costiș I.; în declarația făcută în prima zi după accident (f. d. 20, vol. I), șoferul Mocan Ianuș a declarat cu vehemență că nu a văzut pietonul și a simțit lovitura în caroseria cabinei, pe când fiind audiat ca bănuț (f. d. 90, vol. I), a declarat că pietonul a apărut în față traversând la fugă de la stânga spre dreapta prin partea din spate a unui microbuz, iar în instanță (f. d. 158, vol. I) a declarat că pietonul a apărut de după un camion, care se deplasa din sens opus; martorii oculari la fața locului, au declarat că în momentul accidentului nu au văzut careva microbuz să se fi deplasat din sens opus la momentul accidentului; chiar și din declarațiile martorului apărării Tocilat Valeriu, se poate decide că în momentul când în fața sa a apărut pietonul, a încetinit și i-a acordat posibilitatea de a traversa - fapt care demonstrează că pietonul a fost posibil de observat prin manifestarea atenției sporite în condițiile date, cu întreprinderea acțiunilor de precauție, a fost posibil de evitat tamponarea lui*”, or, atât prima instanță, cât și instanța de apel a dat o apreciere cuvenită materialului probator, reținând corect că conform concluziei Raportului de expertiză nr. 9455 din 25 decembrie 2013 (f. d. 61 – 62, vol. I), distanța necesară pentru oprire în siguranță a automobilului de model „MAN” cu n/î CLT 074 și semiremorca „Schmitz”, cu n/î CAP 744, în condițiile comiterii accidentului rutier, pentru viteza de 50 km/h este de 43 m. Conform datelor inițiale prezentate, șoferul Mocan Ianuș nu dispunea de posibilitatea tehnică de evitare a tamponării pietonului Dogot Ion folosind frânarea.

Totodată, corect s-a reținut și faptul că prin Raportul de expertiză nr. 1437 din 26 februarie 2014 (f. d. 71-72, vol. I), s-a concluzionat că depărtarea pietonului de la locul tamponării în momentul când automobilul de model „MAN”, cu n/î CLT 074 se afla la distanța de oprire în siguranță de la locul tamponării, adică când șoferul încă dispunea de posibilitatea tehnică de evitare a tamponării folosind frânarea, cu condiția că pietonul nu-și schimbă direcția și tempoul de mișcare în fugă rapidă cu viteza de 14,3 km/h, poate fi de 12,3 m. Depărtarea pietonului de la locul tamponării în momentul când automobilul de model „MAN” cu n/î CLT 074 se afla la distanța de oprire în siguranță de la locul tamponării, adică când șoferul încă dispunea de posibilitatea tehnică de evitare a tamponării folosind frânarea, cu condiția că pietonul nu-și schimbă direcția și tempoul de mișcare în pas grăbit cu viteza de 6,6 km/h, poate fi de 5,7 m. Depărtarea pietonului de la locul tamponării în momentul când automobilul de model „MAN”, cu n/î CLT 074 se afla la distanța de oprire în siguranță de la locul tamponării, adică când șoferul încă dispunea de posibilitatea tehnică de evitare a tamponării folosind frânarea, cu condiția că pietonul nu-și schimbă direcția și tempoul de mișcare în pas liniștit cu viteza de 5,3 km/h, poate fi de 4,6 m.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit menționează că inculpatul Mocan Ianuș a fost în imposibilitate tehnică de a evita impactul prin frânare sau ocolire a pietonului, or, inculpatul conducea autocamionul cu respectarea prevederilor indicatoarelor rutiere și Regulamentului circulației rutiere, inclusiv cu respectarea regimului de viteză și iluminare, raportate la condițiile traficului rutier.

Cât privește divergențele dintre declarațiile date de către inculpat imediat după producerea accidentului rutier cu cele din cadrul audierii în faza de urmărire penală și la judecarea cauzei, Colegiul penal lărgit specifică că inculpatul poate declara orice și asta nu poate afecta concluziile instanțelor ierarhic inferioare, or, în acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, nefiind confirmată vinovăția lui.

Cu referire la argumentul recurentului precum că *condițiile climaterice erau favorabile și nu prezenta careva obstacol pentru șofer întru aprecierea greșită a situației rutiere*, Colegiul penal lărgit la acest capitol ține să menționeze că conform concluziei Raportului de expertiză nr. 9455 din 25 decembrie 2013 (f. d. 61 – 62, vol. I), distanța necesară pentru oprire în siguranță a automobilului de model „MAN” cu n/î CLT 074 și semiremorca „Schmitz”, cu n/î CAP 744, în condițiile comiterii accidentului rutier, pentru viteza de 50 km/h este de 43 m. Conform datelor inițiale prezentate, șoferul Mocan Ianuș nu dispunea de posibilitatea tehnică de evitare a tamponării pietonului Dogot Ion folosind frânarea. Mai mult ca atât, pietonul era în stare de ebrietate, fapt confirmat prin Raportul de expertiză medico-legală nr. 151/1793 D din 07 noiembrie 2013 (f. d. 43-44, vol. I), și a trecut drumul nu la trecerea de pietoni, ce infirmă

declarațiile succesorului victimei Dogot Lidia că victima manifesta atenție și precauție la trecerea carosabilului.

Totodată, instanța de recurs va reține că martorul Costiș Ion, a declarat că „era întuneric beznă, iar lumina artificială nu era, trecere de pietoni la locul tamponării nu este, aceasta aflându-se mai în vale la o distanță de aproximativ 100-200 m, zona fiind închisă cu balustradă. Din contrasens se deplasau mijloace de transport” (f. d. 25, vol. I), iar martorul Cazacu Victor a declarat că „traficul nu era nici încărcat, nici liber, cu siguranță nu era iluminare artificială, lumini veneau spre ei. Nu a văzut momentul tamponării, iar până la tamponare pe pieton nu l-a văzut. A văzut doar manevra” (f. d. 30, 149, vol. I). La urmărirea penală martorul Cazacu Victor a declarat că „după accident eu încă m-am gândit cum de pietonul a reușit și a trecut prin fața automobilelor din sens opus, cum de nu l-au accidentat cei de pe banda opusă” (f. d. 30 verso, vol. I).

Prin urmare, s-a constatat că inculpatul Mocan Ianuș, a fost în imposibilitate de a preveni tamponarea pietonului, el frânând și manevrând după posibilități, iar organul de urmărire penală nu a prezentat careva probe incontestabile ce ar demonstra vinovăția inculpatului, deci lipsind latura subiectivă a infracțiunii.

La fel, partea acuzării nu a confirmat prin probe nici o prevedere a Regulamentului circulației rutiere, care ar fi imputabilă inculpatului și să conducă la concluzia existenței în acțiunile lui Mocan Ianuș a laturii subiective, ca semn constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. c) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal lărgit consideră că recurentul nu indică prin ce s-au lezat interesele statului și în ce formă atentează la securitatea publică, din moment ce instanțele ierarhic inferioare au adoptat o hotărâre legală de achitare a inculpatului Mocan Ianuș, deoarece vinovăția ultimului nu a fost posibil de a fi dovedită prin probele administrate și verificate în prezenta cauză penală, atât de instanța de fond, cât și instanța de apel, care just, conform art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, au interpretat toate dubiile în favoarea inculpatului, or, conform art. 389 alin. (2) Cod de procedură penală, „sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri”. Astfel, instanța de recurs statuează că pronunțarea unei sentințe legale de achitare într-o cauză penală, sub nici o formă nu poate să lezeze interesele statului sau securitatea publică, or scopul legii penale, stipulat în art. 2 Cod penal, este de a apăra, împotriva infracțiunilor, persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea, mediul înconjurător, orânduirea constituțională, suveranitatea, independența și integritatea teritorială a Republicii Moldova, pacea și securitatea omenirii, precum și întreaga ordine de drept, iar procesul penal, conform art. 2 Cod de procedură penală, are ca scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit

vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că în zona unde s-a produs accidentul rutier nu este nicio trecere de pietoni, astfel conducătorii auto erau în drept să creadă că și ceilalți participanți la traficul rutier, inclusiv pietonul Dogot Ion, respectă Regulamentul circulației rutiere și anume pct. 114 care prevede că pietonii trebuie să traverseze drumul numai pe la trecerile semnalizate, inclusiv pe pasajele denivelate, iar în lipsa acestora la intersecții – pe linia trotuarelor sau acostamentelor, iar în cazul în care în limitele vizibilității (100 – 150 m) nu sunt treceri pentru pietoni sau intersecții, ei pot traversa drumul numai după ce s-au asigurat că nu se apropie nici un vehicul, efectuând trecerea pe traiectorie perpendiculară în raport cu marginea carosabilului. Astfel, șoferul Mocan Ianuș, cu certitudine putea să conteze pe faptul că nimeni, inclusiv nici un pieton nu se va apropia în traversarea neregulamentară și periculoasă, fiind îmbrăcat în haine întunecate și în situația traficului rutier intens, în special în stare de ebrietate.

8. În consecință, Colegiul penal lărgit nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, urmând a fi menținută, iar recursul declarat este inadmisibil fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 septembrie 2016 în cauza penală privindu-l pe **Mocan Ianuș XXXXX** cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **16 martie 2017.**

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin

Toma Nadejda

Moraru Petru